

Objímat bezvýznamnost

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na dnešních bohoslužbách, slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit (Žalm 131, 1-2)

*1 Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce ani povýšený pohled. Neženu se za velkými věcmi, za divy, jež nevystihnu,
2 nýbrž chovám se klidně a tiše. Jako odstavené dítě u své matky, jako odstavené dítě je ve mně má duše.*

Píseň: SV 104 - Já v srdci radost mám

Modlitba

Z knihy modliteb

I. Čtení (Mk 9, 30-37)

*30 Když odtamtud vyšli, procházeli Galileou; Ježíš však nechtěl, aby se o tom vědělo,
31 neboť učil své učedníky a říkal jim: „Syn člověka je vydáván do rukou lidí a zabijí ho; a až bude zabit, po třech dnech vstane.“
32 Oni však tomu slovu nerozuměli a báli se ho zeptat.
33 Přišli do Kafarnaum. Když byl doma, ptal se jich: „O čem jste cestou uvažovali?“
34 Ale oni mlčeli, neboť cestou se mezi sebou dohadovali, kdo je největší.
35 Ježíš usedl, zavolal svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech.“
36 Pak vzal dítě, postavil je doprostřed nich, objal je a řekl jim:
37 „Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“
“**Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen***

Slůvko dětem (lekce 16 - Slovo se stalo útěchou)

„Dobrý den“, říkáme si na pozdrav. „Dobrý den“, odpovídáme stejnou větou. A podobně při rozloučení. „Nashledanou“ A odpoví se „Nashledanou“. V některých zemích (pravoslavné Řecko, Rusko) se však tyto pozdrav o Velikonocích nahrazují slavnostním pozdravením. „Kristus vstal mrtvých“ řekne první a druhý mu odpoví „Skutečně vstal z mrtvých“. Nejen v kostele, ale i doma či na ulici. Všichni křesťané si tak navzájem předávají poselství o Ježíšově vítězství nad smrtí. A spolu s poselstvím se předávají radost a naději pro sebe samé.

Můžete se nyní takto pozdravit se svými sousedy: „Kristus vstal mrtvých“ – „Skutečně vstal z mrtvých“. Nebo se tak můžete zdravit při vycházení z kostela

Píseň: Moje male světélko

Píseň: SV 23 - Bůh je záštita má

Kázání (Mk 9, 35-37)

35 ... „Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech.“

36 Pak vzal dítě, postavil je doprostřed nich, objal je a řekl jim:

37 „Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

Milé sestry a bratři, přátelé a hosté,

všimli jste si někdy, jak hluboce je v nás zakořeněna touha po **vrcholech**? Od dětství nás učí, že smysl má jen to, co směřuje vzhůru. Sportovec trénuje do úmoru, aby předstihl ostatní, politik bojuje o přízeň voličů, aby mohl rozhodovat, vědec bádá, aby přinesl převratný objev, ve škole chceme jedničky, v práci povýšení, na sociálních sítích víc lajků. Touha vyniknout, být nejlepší, největší, být zkrátka „někdo“ – to je motor našeho světa. Žijeme v kultuře „vítězů“, kde se neúspěch nenosí a kde být „poslední“ je diagnóza pro neschopnost.

A upřímně, na zdravé cílevědomosti není nic špatného. Bůh nám dal **hřivny a schopnosti**, abychom je používali. Problém nastává v momentě, kdy se naše ambice stanou sobeckými. Když chceme vyniknout jen proto, abychom oslnili, abychom získali moc, aby k nám ostatní vzhlíželi. Pak nastupuje ona známá „*filosofie ostrých loktů*“ a šplhání k vrcholu po zádech druhých.

Do tohoto našeho světa ambicí vtrhne Ježíš s větou, která zní jako naprosté šílenství: „Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech.“

Zkusme se vžít do kůže učedníků. Nebyli to žádní svatí z obrázků, ale lidé jako my. Cestou se hádali o to, kdo z nich je největší. Dokonce i bratři Jakub a Jan přišli za Ježíšem s konkrétní žádostí: chtěli si zajistit místa po jeho pravici a levici v jeho slávě. Všimněte si, že se neptali na světskou slávu nebo obchodní úspěch. Oni toužili po velikosti v Božím království! To je přece bohulibý cíl, ne? Ale jejich pohnutky byly až příliš pozemské. Chtěli mít něco „extra“, co druzí nemají. Chtěli si ty nebeské posty zajistit v „*předprodeji*“, dřív, než je někdo předběhne.

Je fascinující, že Ježíš jejich touhu po velikosti v Božím království nezamítá. Neříká jim: „**Nebudte velcí**.“ On jim jen radikálně mění definici toho, co velikost znamená. Zatímco lidé dávají jiným šlechtický predikát, šlechtický přídomek, šlechtický atribut „**Veliký**“ vojevůdčům jako Alexandr Makedonský za jeho úspěšná tažení, Ježíš na to jde úplně jinak. Převrací pyramidu hodnot vzhůru nohama.

Ježíš necituje Homéra ani Aristotela. On udělá něco šokujícího: Zavolá dítě a postaví je doprostřed. V tehdejší době nebylo dítě symbolem nevinnosti z reklamy. Dítě bylo v sociální hierarchii absolutní nula. Nemělo práva, hlas ani společenský status. Dítě bylo „*nic*“, ten potenciál stát se „*něčím*“ mělo až v dospělosti.

A Ježíš? On toto „*nic*“, tohoto společensky bezvýznamného tvora, postaví do centra zájmu, obejmě ho a řekne: „*Jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského*.“ Co tím chtěl říci? Že velikým se člověk stane jedině tehdy, když o svou vlastní velikost přestane usilovat. Malé dítě má mnoho vlastností, ale jednu bezpečně postrádá: **ambice dospělých**. To gesto, které Ježíš ukázal dospělým je klíčové. Ježíš se neidentifikuje s králi, s vlivnými náboženskými vůdci nebo s těmi, kteří mají pravdu v kapse. **On objímá bezvýznamnost**. Říká nám tím, že Bůh se neschovává v našich úspěších a v našem lesku, ale v tom, co je malé, přehlížené a slabé. Nedělá si hlavu s vlastní důležitostí.

Stará čeština pro to měla krásné slovo – být „**prostný**“. Nikoliv sprostý, ale prostý. Být prost nezdravých ambicí, které jsou podněcovány pýchou a touhou, aby k nám ostatní vzhlíželi. Dokonce se tato myšlenka objevuje v části, kde Masaryk reflektuje svůj vztah k rodině, dětství a prostotě života. Ta pasáž zní:

„*Povídání s dětmi přivádí člověka ze světa; svět je tak složitý a děti jsou tak prosté*.“

Táto věta vyjadřuje dětskou logikou a upřímností, která je protipólem k vysoké politice a složitým filozofickým otázkám. Pro někoho je kontakt s dětmi odpočinkem, a pro jiného je to způsob, jak se vrátit k podstatě věcí a k „*čistému rozumu*“.

Služba v Ježíšově podání není otrocké ponižování. Je to nejvyšší forma svobody. Skutečná velikost se neměří počtem lidí, kteří slouží mně, ale počtem lidí, kterým jsem schopen a ochoten sloužit já.

Služba je v našem podání často chápána jako: „*něco za něco*“. Budu hodný, abych byl oblíbený. Ale přijmout dítě? Dítě vám vaši laskavost neoplatí vlivem ani penězi. Služba v Kristově jménu je láska, která nehledá zisk. Je to ochota být „*poslední*“ ne proto, že na víc nemám, ale proto, že už nemusím nikomu nic dokazovat.

Jen člověk, který si je jistý svou **hodnotou před Bohem**, se nebojí o své postavení. Pouze ten, kdo ví, že je milovaným Božím dítětem, si může dovolit ten luxus být poslední. Nemusíme nikoho srážet, abychom sami vypadali vyšší. Jak píše žalmista: „*Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce... neženu se za velkými věcmi*.“

Tato tendence k vyvyšování se bohužel nevyhýbá ani církvi. I my se někdy ženeme za „kreditem“ u druhých, i kazatelé mohou toužit po proslulosti. Ale Ježíš nám dává lekci: Jedinou a bezpečnou cestou k velikosti v Božích očích je **cesta pokory**. Bůh vidí přes naše krunýře, až do srdce.

Vnější lesk a pompa nás lidi snadno oslní, ale na Boha to nepůsobí. On se nedívá na náš vzhled ani na naše tituly. Bůh hledí skrz všechny ty masky, kterými se obklopujeme, a sleduje naše srdce. A působí na něj srdce pokorné. Pokora přitom není pěstování pocitů méněcennosti. Je to vzácná schopnost zůstat při zemi. Je to uznání, že Bůh je náš svrchovaný Pán. A je-li On Pánem, pak naše křečovitá snaha o vyvyšování se logicky ochabuje.

Sestry a bratři, **Ježíšovo objetí dítěte** je vzkazem pro nás všechny: „*Nemusíš být velký, abys byl můj. Nemusíš vyhrát, abych tě miloval.*“ Teprve když tohle pochopíme, můžeme začít skutečně sloužit druhým. Protože už nebudeme hledat potvrzení své hodnoty u nich, ale budeme dávat z nadbytku toho, co jsme sami dostali od Boha.

Tato velikost je dostupná pro každého. Pro slavného vědce i pro utahanou matku, o které nikdo neví. Bůh nehledí na naše výkony, ale na vnitřní postoj. Bude-li v nás srdce pokorné, vírou zcela závislé na Boží milosti, budeme v Božím království těmi největšími.

Zkusme se na děti mezi námi dívat nově. Nejen je vyučovat, ale nechat se jimi učit. Nechme je být zrcadlem, které nám Ježíš staví před oči. Při svých snahách o úspěch v životě nezapomeňme být „**malíčkými**“. To neznamená rezignovat na schopnosti, ale znamená to přistupovat k Otci v nebi s dětskou důvěrou a upřímnou myslí. Bůh má tvář těch, které máme tendenci přehlížet. Všimněme si, že Ježíš to dítě nepostavil někam do kouta, aby na něj ukázal jako na odstrašující příklad. On ho postavil **doprostřed**. To je revoluce! To, co je slabé, má být v centru naší pozornosti. V našich rodinách, v našich sborech, v našem státě. Jak se chováme k těm, kteří nemají moc? To je skutečný test naší víry.

Křesťanství nemá být soutěž o to, kdo bude blíž k oltáři, ale závod v tom, kdo dřív uvidí potřebu druhého a skloní se k ní.

Nehledejme Boha jen v oblacích úspěchu. Hledejme ho v odvaze být posledními. Protože v Božím království se prvními stávají ti, kteří pochopili, že největším titulem, který můžeme v životě získat, je být „*služebníkem všech*“. Amen.

Modlitba

Pane Ježíši Kriste, ty jsi vzal do náručí dítě, abys nám ukázal, jak vypadá pravá velikost v Božím království. Prosíme tě, proměň naše srdce, abychom nehledali první místa a vlastní slávu. Uč nás pokoře, abychom byli ochotni být posledními a služebníky všech. Dej nám odvahu sloužit tam, kde to nikdo jiný nevidí, a přijímat druhé bez nároku na odměnu. Amen.

Píseň: SV 61 - Hleďte především Boží království

Ohlášky

Přímluvná modlitba

- Prosíme, ať víme, co můžeme udělat pro nemocné a vyčerpané.
- Ať víme, jak být blízko lidem, kteří na sebe vzali nějakou službu a přijímají odpovědnost za náš společný domov, zemi.
- Prosíme, ať umíme povzbudit ty, kteří jsou skeptičtí, ztrácejí naději i víru.
- Prosíme, ať víme, jak vnést klid těm, kteří se bojí o bezpečí, o své blízké, o jejich i své životy.
- Prosíme, ať víme, jak podat ruku těm, kteří neovládají, na které je toho moc.
- Prosíme, ať víme, jak potěšit utrápené, smutné, ty, kterým někdo umřel.
- Prosíme, daruj moudrost, aby naše rozhodování podporovala tvé dílo mezi lidmi.
- *Všechny tyto prosby, i ty, které zůstávají skryté v hloubi našich srdcí, Ti odevzdáváme skrze Tvého milovaného Syna, Ježíše Krista.*

Vyslyš nás, prosíme, skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu.

Otče náš, který jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Píseň: SV 86 – Chvála ti patří, Otče

Posláni (1. Timoteovi 4, 12)

12 Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý; ale těm, kdo věří, buď vzorem v řeči, v chování, v lásce, ve víře, v čistotě.

Požehnání (Num 6, 24-26)

24 ,Hospodin tě požehná a ochrání tě,

25 Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv,

26 Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘

Píseň: SV 172 - Laudato sii